

Czytania: Iz 2, 1-5; Ps 122,1-2,4-5,6-7,8-9; Aklamacja Ps 80,4; Ewangelia Mt 8,5-11

Dzisiaj Izajasz kieruje nasze oczy na Jerozolimę, która za jego czasów, kiedy jeszcze stała w niej świątynia, była wzorem pobożności, jedności i pokoju. Jerozolima uchodziła za miasto szczególnie chronione przez Pana Boga, przez Jego niezwykłą obecność. Jak się później okazało te nadzieje były złudne i mylne. Pan Bóg dał nowy wzór do naśladowania, nowe prawo do realizowania, a jest tym wzorem i nowym Prawem sam Jezus Chrystus, który przez swoje nauczani, mękę i zmartwychwstanie ponownie każe nam patrzeć ponownie na Jerozolimę. Tym razem jednak prawo i chwała Boża wypływają z mądrości rozumienia krzyża a świątynią staje się kościół zbudowany z ludzi wierzących. Dzisiaj Jerozolima przypomina nam, że aby żyć w pokoju, mamy żyć przykazaniem miłości Boga i bliźniego i usuwać, pokonywać wszystko to, co prowadzi do niezgody, do przemocy.

Ewangelia przypomina nam o potrzebie głębokiej wiary, która jest całkowitym zaufaniem Jezusowi, która nie wymaga znaków, potwierdzeń. Wiara, która opiera się o Słowo, bo to słowo jest słowem życia, a jest nim żywy i zawsze obecny Pan Jezus, Słowo Wcielone. I wszyscy ci, którzy Jemu i Jego słowu zaufają będą uzdrowieni i gdy przyjdzie czas, wejdą do królestwa Bożego. Dlatego prosimy, aby Słowo Boże nas przemieniało i byśmy z wiarą i pokorą powtarzali słowa, jak setnik z Ewangelii: „Panie nie jestem godzien abyś przyszedł do mnie, ale powiedz tylko słowo a będzie uzdrowiona dusza moja”.

o. Wiesław Jonczyk SJ